

[Waldorff]

den henvendelse, som vi har fået fra Retspolitisk Forening, hvor man kritiserer, at man benytter 1962-loven, på trods af at man lagde megen vægt på i 1976, at den lov faktisk ikke skulle bruges til at godkende anlæg, som vedrørte atomkraft i den ene og den anden ende. Jeg mener, at fru Lone Dybkjær meget godt fik fat på den modsigelse, der er i regeringens og socialdemokratiets argumentation omkring denne sag, hvor man på den ene side slår fast, at havde 1976-loven været i kraft, så var der ingen tvivl om, at man skulle være gået ud fra den, mens man på den anden side argumenterer med, at det anlæg, der var tale om, i virkeligheden ikke er omfattet af 1976-loven og de andre anlæg, som man talte om i forbindelse med 1976-loven.

Det er fuldstændig indlysende, hvad det handler om, men jeg vil godt opstille et helt tænkt eksempel til illustration af, hvad det er, der foregår.

Lad os forestille os, at energiminister Poul Nielson i forbindelse med den lov om D.O.N.G., som vi havde oppe i tirsdags, afgav en erklæring, hvor han lovede, at staten ikke ville lade D.O.N.G. udstrække sine aktiviteter til andre områder end dem, man allerede beskæftigede sig med, uden at det blev diskuteret i folketinget på den ene eller den anden måde. Han afgav ikke dette løfte, hvilket selvfølgelig er vigtigt, men uden betydning for eksemplet.

Lad os derefter antage, at samme energiminister i egenskab af arbejdende general-samling lader D.O.N.G. opkøbe et olieraffinereri med henblik på at lade D.O.N.G. gå ind i distributionen af olien, hvad der jo ville være i hvert fald imod mange af de borgerlige partiers ønsker. Hvad ville der egentlig ske i sådan en situation? Sagt på folkeligt dansk – lade det være et citat – »der ville blive en helvedes ballade«, og de borgerlige partier ville simpelt hen stå på nakken af hinanden for at få væltet den minister, som havde brudt et løfte til folketinget. Selv de radikale ville øjeblikkelig forlange at få en samtale med regeringen, hvis der skete sådan noget. Det er klart nok, fordi der ville være tale om en fuldstændig oplagt bevidst udemokratisk omgåelse af folketinget og de løfter, man har givet, alt sammen for at undgå en ubehagelig politisk diskussion.

Der adskiller min vurdering af folkestyret og regeringen sig nok noget fra SFs. Når SF

skriver, at denne fremgangsmåde bidrager til at mindske folketingets troværdighed og respekten for folketingets arbejde, vil jeg sige, at jeg tror, det centrale er, at dette er endnu et udtryk for den praksis i socialdemokratiet og de store borgerlige partier, som gør, at folk har meget lidt respekt såvel for regeringen som for folketinget – og med helt god grund, mener jeg. Vi skal dog ikke betragte det som en uheldig afvigelse, som kan ned-sætte respekten for folkestyret, men tværtimod som et ganske klart udtryk for, hvordan socialdemokratiet manipulerende og magtfordrejende kører den ene sag igennem efter den anden, og det er for så vidt, kunne man sige, det centrale i hele den sag. Det er ikke den juridiske diskussion, som man forsøger at skyde sig ind under.

Og så vil jeg sige som en anden meget vigtig side af denne sag, at i forhold til den grønlandske befolkning lider man af præcis den samme foragt, som man gør i fiskerisagen, som vi lige har haft kørt igennem i pressen og offentligheden. Før man starter sådan et projekt op, som selvfølgelig skal blive begyndelsen på en dansk atomkraftindustri, spørger man ikke på forhånd, om den grønlandske befolkning er indforstået med det, som selvfølgelig er hele hensigten, nemlig at udvinde grønlandsk uran. Man ved, der er en massiv folkelig modvilje i Grønland, og det, man gør, er, at man optræder som helt traditionel kolonimagt. Man anser Grønland for at være en dansk besiddelse, som man kan råde over på trods af de aftaler, der er indgået med råstofaftalen – den være sig nok så svag – og på trods af at man ved, at den grønlandske befolkning er imod denne uran-udvinding. Man må forudse det samme forløb som omkring fiskeriaftalen; når man bliver presset tilstrækkelig meget igennem EF og det internationale energisamarbejde, lader man presset gå videre, og fordi man selv er en vasalstat i europæisk sammenhæng, tillader man sig også at betragte Grønland som en vasalstat, som man uden videre kan presse beslutninger ned over hovedet på.

Poul H. Møller (KrF):

Ved min første gennemlæsning af dette forslag om uranpilotanlæg var jeg ikke klar over, hvad sådan noget egentlig var. Jeg havde en fornemmelse af, at der måske var tale